

[Erlendsson.]

folkning efter indførelse af en såkaldt hjemmestyreordning vil få lejlighed til gennem en lokal folkeafstemning at afgøre, om denne landsdel fortsat skal være underkastet EFs forordninger.

Da talen var om lokal ejendomsret til eventuelle mineralforekomster, var der hos statsministeren tilsyneladende ingen tvivl om, at rettigheder og pligter måtte være ens for alle landsdele inden for riget og forudsatte solidaritet af alle rigets borgere.

Statsminister *Anker Jørgensens* svar (22/8 77):

Hr. Erlendssons spørgsmål bygger på en gengivelse af mine udtalelser under mit besøg i Grønland for nylig vedrørende Grønlands forhold til EF.

Jeg sagde i min tale i Grønlands Radio den 8. august bl. a.: »Indførelse af en hjemmestyreordning for Grønland gør det naturligt at drøfte indholdet af grønlandsk deltagelse i EF«, og »Jeg vil gerne så tydeligt, som jeg kan, give udtryk for, at regeringen ikke vil påtvinge Grønland en bestemt tilknytning til EF.«

Heri er der ikke noget nyt.

Allerede den 15. juli 1975 gjorde den daværende socialdemokratiske regering gennem en erklæring fra udenrigsøkonomiminister Ivar Nørgaard i EFs ministerråd opmærksom på, at det i forbindelse med etableringen af en hjemmestyreordning i Grønland kunne blive aktuelt at tage spørgsmålet om Grønlands tilknytning til EF op, og at den danske regering i så fald ikke ønskede at modsætte sig et eventuelt grønlandsk ønske om revision af Grønlands tilknytning til EF.

Folketingets markedsudvalg blev allerede på daværende tidspunkt orienteret om denne erklæring.

Med hensyn til spørgsmålet om eventuel afholdelse af en folkeafstemning i Grønland om Grønlands tilknytning til EF kan jeg oplyse, at jeg på et pressemøde i Grønland den 8. august 1977 fik stillet et spørgsmål herom.

Hertil måtte jeg som en selvfølge svare, at regeringen hverken kan eller vil modsætte sig en folkeafstemning i Grønland, hvis de ansvarlige grønlandske myndigheder til brug for deres vurdering af spørgsmålet om Grønlands tilknytning til EF måtte ønske at gennemføre

en sådan. Og det følger af det, jeg allerede har sagt, at den danske regering vil respektere den afgørelse, som det kommende grønlandske hjemmestyre derefter træffer.

Til hr. Erlendssons spørgsmål om, hvilken beføjelse jeg har til at afgive erklæringer om Grønlands forhold til EF, skal jeg indskrænke mig til at gøre opmærksom på, at der her er tale om en erklæring om, hvad der er regeringens politik vedrørende et bestemt problem.

I det omfang denne politik, der som sagt ikke er ny, kræver folketingets medvirken, vil regeringen naturligvis til sin tid fremlægge forslag herom i tinget.

Af *Glstrup* (FP) til indenrigsministeren (11/8 77):

»Hvilket lovgrundlag har ministeren for uden om folketinget at begrænse lånemulighederne for de kommuner, der udøver deres selvstyre sådan, at de nedsætter skattetrykket, sammenlignet med de kommunalbestyrelser, der foretrækker at skatteplage deres borgere i uændret eller udvidet omfang?«

(Spm. nr. 473).

Begrundelse.

I indenrigsministerens svar til mig af 8. august skriver han, at han ikke har pålagt kommunerne at undlade at lempe de kommunale skatter for 1978, men alene har rettet en henstilling til dem om at lade være med at sænke skatterne. Allerede en sådan henstilling må ligge helt ude på kanten af, hvad en regering kan tillade sig, hvis det ikke er ude i det utiladelige. Grundlovens § 82 siger nemlig, at det er ved lov, at kommunernes selvstyre skal tilrettelægges, og gældende lov har som sit hovedprincip for det kommunale selvstyre, at den enkelte folkevalgte kommunalbestyrelse kan bestemme skatteudskrivningsprocenten. En regering, der vil overholde landets love, er derfor meget langt ude, når den giver sig til at henstille på et område, som folketinget har sagt at kommunalbestyrelserne selv skal afgøre uden indblanding fra statsmagten.

I det følgende afsnit af ministerens svar erkender han imidlertid – om end det er søgt pakket ind – at det er usandt, at der alene er tale om en henstilling. Tre linier længere nede i svaret skriver han nemlig, at der skal ske en væsentlig begrænsning af kommunernes låne-